

Mūsu jaunatne nav nevarīga

ATKLĀTA VĒSTULE ĀRIJAI ZVEJAI

Cienījamā autore! Jūsu dzejoli Mēs... (LATVIJAS š. g. 28. nov. n-rā) lasāmas stipri pesimistiskas rindas, kur starp citu, sacīts:

Tik kaili, kādi tagad esam,

Mēs jaunus darbus un sniegunus
Nespēsīm dot.

No Jūsu dzejoļa iepriekšējā un tālākā teksta izriet, ka runa ir par kādu veselu ģenerāciju (Klistošā, meklētāju paaudze...) Jūsu dzejoli sacītais, ja gluži nemaldos, tā tad jāsaprot, kā kādas latviešu (jaunatnes?) paaudzes nespēka, nevarības, neziņas, bezcerības, vismaz mazcerības dokumentējums. Zināms, kādā dzejoli kā poētiskā sacerējumā sacītais var arī nebūt paša autora īstā pārliedzība, bet gan dzejiskas iztēles vai psihiskas iejušanās, svešsituācijas pārņemuma rezultāts.

Būdamys par dažādām latviešu ģenerācijām (kā še, trimdā, tā dzimtenē) stipri pretējos uzskatos, būtu Jums ļoti pateicīgs, ja Jūs neliegtu kādus tuvākus paskaidrojumus, kuŗu īsti latviešu paaudzi Jūs turat par šādiem nespēcīgiem nezinuļiem un nevaruļiem.

Mums piesniedzamā informācija taču liecina, ka ļoti daudzi latviešu jaunieši — un arī vīri un sievas pusmūžā, pat vēl vecāki, ir ieguvuši gan vidēju izglītību, gan augstākus zinātniskus gradus un sekmīgi darbojas kā praktiskos, tā arī zinātniskos arodos. Publicēts arī daudz pētījumu. Nav nekāda iemesla spriest, ka nākotnē tas būtu citādi. Daudz svarīgāka jau ir problēma, kas darāms, lai latviešu turpmākās paaudzes trimdā saglabātu savu tautību.

Tad vēl — ja vien kāds latvietis, it īpaši jauniešs, pats tikai gribētu savā mūžā veikt kādus darbus, kam paliekama vērtība mūsu tautas kultūras vai vēl plašākos novados, tad tāds tiek gaidīts izplēstām rokām! Tā lai apsveikti ir jauni drāmatīķi, prozisti un liriķi, īpaši tādi, kas nāk ar kaut ko jaunu, svaigu, nebijušu. Un zinātnes mācekļi? Tāpat gaidīti!

Latviešu zinātnieki tiešām meklēt meklē skolēnus, mācekļus, kam sniegt tālāk savas zināšanas, kuŗas ievadīt pētīšanas darba metodēs un kam event. pat nodot pašu mūžā savāktos attiecīgās nozares materiālus. Piebilstams, ka rietumu zemēs nav

mazums tādu gadījumu, kad kāds, blakus savai tiri praktiskai profesijai, kas sagādā nepieciešamos līdzekļus eksistencei, pievēršas mākslinieciskai radišanai vai zinātniskai pētīšanai. Tā tas ir bijis un būs arī turpmāk latviešiem — blakus eksistences profesijai nopietnās studijās iegūstot zinātnieka vai literāta darbam nepieciešamās dziļākas priekšzināšanas.

Paliekami darbi? Snieguni, kuŗus Jūs pieminat savā dzejoli?

Tie taču var rasties vai cikt. Piemēram, ja kāds tikai gribētu sagatavoties zinātniskai pētīšanai — var taujāt pēc lietpratīga padoma vēlamās speciālītātes zinātniekiem — arhαιologiem, etnografiem, mitologiem, ģeografiem, vēsturniekiem, folkloristiem, literātūrzinātniekiem, valodniekiem utt. Adreses — katra latviešu laikraksta redakcijā.

Bez tam, kāds (jaunākas vai vecākas paaudzes) latvietis, kas pats tieši nevar vai nevēlas darboties kādā zinātnes vai mākslas nozarē, taču var vērtīgi un cildenī (savu materiālo iespēju robežās) sekmēt paliekamas nozīmes darbu publicēšanu. Konkrēts piemērs: valodnieku izdodamais zinātnisku rakstu krājums „Ceļi“ (trimdā 10. un 11. sējums; rakstu vislielākais vairums ar atzīstamu un paliekamu vērtību) iznāks daudz biežāk un biežāks, ja dažs turīgs latviešu mecenāts to atbalstīs. Kaut vai nopirkdams kādus 5—10 eksemplārus, ko tad uzdāvināt kādām universitāšu vai citām bibliotēkām. Tā tiešām būs sekmēti „darbi un snieguni“.

Pēteris Ermanis kādā no saviem atmiņu atskatiem saka, ka viņam Latvijas valsts sākuma gados šķīstis — visa dzīve veŗas pretīm plaša un tāla. Tāla un plaša tā veŗas pretīm arī tagad katram, kas ir jauns — vai spēj pats tāds vēl justies. Ir jau, zināms, arī nesekmīgas, nelaimīgas, neizdevušās dzīves. Bet nekādā ziņā nevaru Jums, cienījamā autore, pievienoties, it kā tiešām eksistētu kāda vesela latviešu purva briedēju ģenerācija. It kā kāda vesela „dubļos grimēju“ paaudze, kuŗas vārdā Jūs rakstāt: „Mēs...“

Ar cieņas apliecinājumu
Lundā, Zviedrijā.

Kārlis Draviņš